

Olomoucký kraj
Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní
a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Sp.zn.: KÚOK/30411/2026/OMPSC-LD/149

V Olomouci dne 16. 3. 2026

č.j. KUOK 34576/2026

počet stran/listů/příloh: 6/3/0

Oprávněná úřední osoba pro vyřizování: Mgr. Lucie Lazíková

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Šárka Calábková

Rozhodnutí

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností (dále jen „nadřízený orgán“ nebo „odvolací orgán“) příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání [redacted] (dále jen „odvolatel“), doručeného povinnému subjektu dne 20. 2. 2026, které směřuje proti rozhodnutí obce Horní Moštěnice datovanému dnem 12. 2. 2026 vydanému podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „InfZ“), takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se **rozhodnutí** obce Horní Moštěnice jako povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti č.j. 219/2026 datované dnem 12. 2. 2026 **zrušuje** a **věc se vrací** tomuto povinnému subjektu k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í

I.

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností (dále jen „nadřízený orgán“ nebo „odvolací orgán“) obdržel prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 27. 2. 2026 od povinného subjektu spolu s dalšími dokumenty podání označené jako „*Odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. (č. j. 219/2026)*“.

Z předložené spisové dokumentace bylo zjištěno, že se odvolatel prostřednictvím systému datových schránek obrátil dne 6. 2. 2026 na povinný subjekt se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž požadoval informace a dokumenty týkající se stavby pozemní komunikace v ulici Nábřežní, v k. ú. Horní Moštěnice, která byla vybudována přibližně před patnácti lety v souvislosti s výstavbou rodinných domů a slouží jako přístupová komunikace k nim. Informace a dokumenty žádal odvolatel poskytnout v elektronické podobě, a to prostřednictvím

datové schránky, případně e-mailem. Odvolatel ve svém žádosti dále dodal, že pokud požadované dokumenty povinný subjekt nemá k dispozici, žádá o sdělení této skutečnosti a informaci, kde se dokumentace nachází.

Povinný subjekt reagoval na výše uvedenou žádost o informace dopisem č.j. 219/2026 datovaným ke dni 11. 2. 2026 nazvaným „*Oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/99 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“, doručeným odvolateli dne 13. 2. 2026, a rozhodnutím o částečném odmítnutí v bodech 3. a 5. žádosti datovaným dnem 12. 2. 2026. Povinný subjekt po úhradě nákladů odvolatelem provedené dne 13. 2. 2026 pak dopisem ze dne 16. 2. 2026 přistoupil k poskytnutí informací ve zbytku žádosti. Rozhodnutí o odmítnutí části žádosti i poskytnuté informace pak byly doručeny odvolateli společně poštou dne 20. 2. 2026.

Odvolatel reagoval dne 20. 2. 2026 na vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí jeho žádosti podáním odvolání proti předmětnému rozhodnutí, které povinný subjekt zaevidoval dne 23. 2. 2026 pod č.j. 291/2026.

Povinný subjekt odeslal poštou odvolání a s ním související spisový materiál dne 25. 2. 2027 odvolacímu orgánu. Ten jej obdržel dne 27. 2. 2026.

II.

Po prostudování celého spisového materiálu a pečlivém posouzení všech právně relevantních skutečností dospěl odvolací orgán k následujícím zjištěním a závěrům.

Nejprve se odvolací orgán zabýval zákonnými atributy podaného odvolání, přičemž toto vyhodnotil jako řádné, včasné a přípustné.

Hned zkraje však považuje odvolací orgán za nezbytné v souvislosti s počítáním lhůt a označováním jednotlivých podání vyjádřit se k problematice doručování do datové schránky. Povinný subjekt totiž ve svých písemnostech opakovaně uvádí, že žadatel podal svoji žádost dne 9. 2. 2026. Toto datum uvádí rovněž jako datum doručení žádosti v otisku podacího razítka na výtisku žádosti. Na výtisku odvolání pak povinný subjekt uvádí v otisku podacího razítka jako datum doručení datum 23. 2. 2026.

Je nutno rozlišovat, zda se jedná o doručování do datové schránky fyzické, popř. právnické osoby nebo do datové schránky orgánu veřejné moci.

Je-li doručován správním orgánem (orgánem veřejné moci) prostřednictvím datové schránky dokument fyzické osobě, podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě, je tento dokument doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu (§ 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů).

Odlišná situace však nastává, když činí úkon fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba vůči správnímu orgánu (orgánu veřejné moci). Podle § 37 odst. 5 správního řádu, je podání učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo. V případě doručování podání fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky orgánu veřejné moci to znamená, že k podání vůči orgánu veřejné moci dojde již okamžikem dodání datové zprávy do datové schránky orgánu veřejné moci. Není rozhodné, kdy se orgán veřejné moci prostřednictvím oprávněné osoby do své datové schránky přihlásí nebo kdy datovou zprávu z datové schránky zaeviduje do svého systému spisové služby. Není totiž možné připustit, aby si orgán veřejné moci sám určoval a ovlivňoval okamžik podání účastníka a s tím spojené účinky zahájení běhu procesních lhůt.

V projednávané věci je tedy nutno upozornit na skutečnost, že povinný subjekt v případě dané žádosti považoval nesprávně za datum jejího doručení až den 9. 2. 2026, kdy se přihlásil do své datové schránky. Dle příslušné doručky byla předmětná žádost povinnému subjektu dodána do jeho datové schránky, tzn. tedy i doručena už dne 6. 2. 2026. Stejně tak bylo doručeno odvolání povinnému subjektu již 20. 2. 2026, nikoli dne 23. 2. 2026, jak povinný subjekt uvádí v otisku podacího razítka na výtisku odvolání.

Odvolací orgán podotýká, že při označování dokumentů v tomto rozhodnutí užívá skutečná data dodání jednotlivých dokumentů do datové schránky povinného subjektu.

III.

Odvolací orgán dovodil, že odvolatel svým odvoláním napadl předmětné rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Byť odvolatel uvedl, že cit.: „Rozhodnutí napadám v částech týkajících se...“, je ze srovnání vymezení těchto částí v odvolání a vymezení rozsahu odmítnuté informace ve výrokové části napadeného rozhodnutí zřejmé, že rozsah napadení a rozsah odmítnutí žádosti se kryjí. Proto je předmětem přezkumu v odvolacím řízení celé napadené rozhodnutí, tj. oba dva body odvolatelovy žádosti o informace, které byly povinným subjektem odmítnuty.

Ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a odvolací řízení použije správní řád (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Podle správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává vždy soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle § 68 správního řádu obsahuje každé správní rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se podle § 68 odst. 2 správního řádu mimo jiné uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (viz § 68 odst. 3 správního řádu).

Ve výroku napadeného rozhodnutí je uveden pouze § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vymezující povinné subjekty a § 15 odst. 1 téhož zákona týkající se vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Předmětný výrok tedy postrádá hmotněprávní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, na základě kterého došlo k odmítnutí požadovaných informací, tj. ustanovení upravující konkrétní zákonnou výlukou umožňující informace neposkytnout. Jedná se o vadu výroku, která nemá podle názoru nadřízeného orgánu sama o sobě vliv na výsledek rozhodování nadřízeného orgánu, avšak pouze za situace, kdy z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, jaký zákonný důvod (a tedy ustanovení) aplikoval povinný subjekt při odmítnutí požadovaných informací. V odůvodnění napadeného rozhodnutí povinný subjekt uvedl, cit.: „*Důvodem pro odmítnutí požadovaných informací je to, že*

žadatel požaduje neexistující informace.“ Dále pak konstatoval ke každému z odmítaných bodů žádosti, že není možné poskytnout něco, co povinný subjekt nevlastní a nemá. Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které jej vedly k odmítnutí části žádosti. Odvolací orgán z nich dovedl, že důvodem vydání odmítavého rozhodnutí je z pohledu povinného subjektu ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení upravuje tzv. neexistenci informace u povinného subjektu, tedy stav, kdy informaci nemá povinný subjekt ve své dispozici. (Pro úplnost odvolací orgán podotýká, že do zákona o svobodném přístupu k informacím byla neexistence informací jako výslovný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti vtělena až novelizací provedenou provedené zákonem č. 241/2022 Sb., dříve se jednalo „jen“ o tzv. faktický důvod uznáný judikaturou správních soudů.)

Ačkoliv tedy povinný subjekt nedostal ve výrokové části napadeného rozhodnutí požadavkům kladeným na ni zákonem, má nadřízený orgán za to, že z kontextu celého rozhodnutí vyplývá, podle kterého hmotně právního ustanovení povinný subjekt žádost o informace odmítá. Jiné hodnocení by bylo přepjatým formalistickým přístupem.

Obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu je uvedení důvodů výroku rozhodnutí, podkladů pro jeho vydání, úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Odmítá-li povinný subjekt žádost o informace z nějakého zákonného důvodu, musí se v rámci odůvodnění rozhodnutí vždy uvést, jaké důvody brání poskytnutí informace, tady objasnit oprávněnost aplikace konkrétního zákonného důvodu odmítnutí žádosti.

Odvolací orgán, jak již bylo výše uvedeno, z obsahu napadeného rozhodnutí dovedl, že důvodem vydání odmítavého rozhodnutí je z pohledu povinného subjektu ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 11b InfZ, uvádí, citují: *„Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.“* Aplikace ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím **je možná za současného splnění** následujících podmínek, a to že požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (slovy zákona *„povinný subjekt může odmítnout ..., jestliže požadovanou informaci nemá...“*) a zároveň, že povinný subjekt nemá zákonnou povinnost požadovanými informacemi disponovat.

V rámci **první podmínky** musí povinný subjekt v odůvodnění odmítavého rozhodnutí zachytit veškeré úvahy, které ho vedly k závěru, že požadovanou informaci nemá. Jak plyne z mnohaleté ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (která je plně aplikovatelná i poté, co se z původně faktického důvodu neexistence stal důvod zákonný), povinný subjekt musí při vyřizování žádosti podle InfZ primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle jakéhokoli právního předpisu (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015 sp. zn. 5 As 24/2015). Případný neúspěšný výsledek tohoto zkoumání je přitom nutno zachytit v odmítavém rozhodnutí a rovněž doložit do spisu, přičemž musí být patrné, jaké konkrétní kroky povinný subjekt za účelem nalezení informace provedl (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2023 sp. zn. 6 As 102/2022).

Teprve pro řádném ověření naplnění první podmínky by měl povinný subjekt prověřit

splnění **druhé zákonné podmínky**, tj. prověřit, zda neexistuje zákon, z něhož by mu vyplývala povinnost požadovanou informaci mít. Vyjádření stran (ne)existence zákonné povinnosti disponovat příslušnou informací přitom musí povinný subjekt zahrnout přímo do odůvodnění samotného rozhodnutí o odmítnutí. Odvolací orgán upozorňuje, že pokud takový právní předpis, resp. z něj vyplývající povinnost skutečně existuje, měl by povinný subjekt vynaložit odpovídající úsilí, aby takové povinnosti dostal a pokusil se předmětnou informaci doplnit, samozřejmě pouze v případě, kdy je takové řešení objektivně možné.

V dané souvislosti pak odvolací orgán ještě upozorňuje na skutečnost, že ustanovení § 11b InfZ stanoví (viz část věty za středníkem), že i při naplnění obou výše uvedených podmínek nelze odmítnout žádost z důvodu neexistence informace v případě, kdy povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.

V posuzovaném případě je ovšem nutno uvést, že povinný subjekt se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že v případě obou informací byly tyto vyhledávány v archivu ve spise, který je akci uložený a informace nalezena nebyla. Povinný subjekt však nijak nezohlednil možnost, že by požadovaná informace mohla být u povinného subjektu uložena nebo obsažena případně v jiné dokumentaci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zcela absentuje jakákoli úvaha o (ne)naplnění druhé podmínky a je tak patrné, že povinný subjekt zcela ignoroval zákonný požadavek na prověření, zda neexistuje zákon, z něhož by mu vyplývala povinnost požadovanou informaci mít. Rovněž tak se povinný subjekt nezabýval ani tím, zda není možné postupovat podle části věty za středníkem § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Odvolací orgán konstatuje, že předpokladem řádné aplikace § 11b InfZ je jeho použití v celém jeho rozsahu, tedy současné splnění dvou výše zmiňovaných podmínek (tj. že požadovanou informací povinný subjekt nedisponuje v podobě zaznamenaného údaje a zároveň nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat) a zároveň vyloučení aplikace části věty za středníkem. Otázkou naplnění § 11b InfZ v celém jeho rozsahu se přitom povinný subjekt musí zabývat v odůvodnění odmítavého rozhodnutí, což povinný subjekt neučinil, jak bylo rozebráno výše. Z pohledu odvolacího orgánu je tak napadené rozhodnutí nutné vyhodnotit jako nepřezkoumatelné, a odvolacímu orgánu proto nezbylo než jej zrušit a vrátit věc povinnému subjektu k novému projednání.

IV.

Závěrem odvolací orgán uvádí, že v souladu s § 16 odst. 5 InfZ tento zkoumal, zda lze v posuzovaném případě vydat tzv. informační příkaz, tj. vykonatelným rozhodnutím přikázat povinnému subjektu poskytnutí požadovaných informací odvolateli, přičemž dospěl k závěru, že toto nelze, a to s ohledem na to, že odvolací orgán nemá postaveno najisto, že požadovaná informace fakticky existuje a jejímu poskytnutí nebrání žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti, či zda případně neexistují tzv. dotčené osoby.

V.

Na úplný závěr ještě považuje odvolací orgán za nutné informovat odvolatele, že není možné vyhovět jeho návrhu, aby uložil povinnému subjektu zajistit dohledání informací u příslušného orgánu, neboť odvolacímu orgánu tato pravomoc nepřísluší.

K odvolací námitce, že obec měla případně žádost postoupit příslušnému povinnému subjektu, pokud se dokument nachází ve spisu stavebního úřadu nebo v archivu, odvolací orgán uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím neumožňuje povinným subjektům vyřídit žádost o informace formou postoupení žádosti. Povinný subjekt může žádost vyřídit vždy pouze poskytnutím informací, rozhodnutím o odmítnutí žádosti nebo odložením žádosti.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Šárka Calábková
vedoucí oddělení legislativy a dozoru

Rozdělovník:

1. odvolatel
2. povinný subjekt
3. spis